

Arrest

nr. 346 391 van 7 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN BELLINGEN
Gemeentehuisstraat 3
1653 DWORP

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 26 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 december 2025.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI, loco advocaat K. VAN BELLINGEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Servië, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 13 mei 2025 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Servië opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Servië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Bijzondere procedurele noden

De verwerende partij is van oordeel dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er in hoofde van verzoeker bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. In de bestreden beslissing wordt het volgende geduid:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Hoewel u halverwege en aan het einde van uw persoonlijk onderhoud aangeeft dat u omwille van de traumatische incidenten die u meemaakte moeite heeft om u zaken en in het bijzonder details te herinneren legt u geen enkel medisch attest over het aangehaalde trauma of de eruit voortvloeiende geheugenproblemen neer (CGVS, p.9,13,16). Derhalve laat u na om aan te tonen dat er in uw hoofde sprake zou zijn van verminderde cognitieve vermogens die uw mogelijkheid om aan de asielprocedure deel te nemen zouden kunnen beïnvloeden. Te meer daar u toen er bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) specifiek gevraagd werd naar bepaalde elementen of omstandigheden die uw deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken geen gewag maakte van mentale of geheugenproblemen (Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ). Hoewel er aan het begin van het persoonlijk onderhoud gepeild werd hoe u zich voelde, of u klaar was om het gehoor te doen en of u vragen of opmerkingen had nam u deze mogelijkheden ook niet te baat om uw geheugenproblemen kenbaar te maken (CGVS, p.2).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker betoogt in voorliggend verzoekschrift dat hij duidelijk blijk geeft van ernstige psychische klachten en dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek voerde naar verzoekers procedurele noden. Hij verklaart ook dat hij moeilijk enige toegang kan verkrijgen tot psychologische ondersteuning aangezien hij geen opvang heeft in België.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker op heden nog steeds geen duidelijkheid verschaft over wat deze medische en psychologische problemen juist zouden inhouden en hoe dit van invloed zou zijn geweest op zijn tijdens de asielprocedure. Heden legt verzoeker nog steeds geen begin van bewijs neer van zijn gezondheidsproblemen. Louter op algemene wijze stellen dat een posttraumatische stressstoornis vaak erg bepalend is bij geestelijke (on)gezondheid van kandidaat asielzoeker en vaak invloed heeft op het vermogen om bepaalde zaken te reproduceren en op de mogelijkheid om zich zaken te herinneren tijdens het interview op het CGVS, toont verzoeker niet aan dat hij persoonlijk kampt met geheugenproblemen, laat staan dat die een invloed hebben gehad op zijn verklaringen.

Verder stelt de Raad vast dat uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud niet blijkt dat verzoekers verklaarde (mentale en geheugen-) problemen van zulke aard zijn dat deze hem zouden verhinderen om de asielprocedure op een gedegen wijze te doorlopen en in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming volwaardige verklaringen af te leggen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat het gehoor op normale wijze is verlopen; er kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Integendeel blijkt dat verzoeker in staat was om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Na de eerste pauze verduidelijkt verzoeker dat hij wat stress had in het begin maar dat hij zich

ondertussen op zijn gemak voelt (NPO, p.16). Hij kon eveneens omstandige en precieze verklaringen en beschrijvingen geven. Er werden eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die hij kennelijk kon volgen en waarvan hij de logica en inhoud begreep. Ook geeft verzoeker in het verzoekschrift zelf aan dat hij 'veel details' over zijn vader heeft kunnen geven. Op het einde van het persoonlijk onderhoud heeft verzoeker geen opmerkingen gemaakt (NPO, p.18). Verzoeker toont derhalve niet aan dat zijn cognitief geheugen is aangetast waardoor hij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. De vele vastgestelde vaagheden, incoherenties en tegenstrijdigheden in verzoekers relaas blijven derhalve onverminderd overeind. In weerwil van wat verzoeker op algemene wijze in het verzoekschrift voorhoudt, kunnen deze geenszins worden verklaard of verschoond door zijn medische problematiek. Ze ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van verzoekers relaas en van verzoeker in het algemeen. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn verklaarde medische en psychologische problemen van zulke aard zijn dat deze hem zouden verhinderen om de asielpprocedure op een gedegen wijze te doorlopen of dat bepaalde steunmaatregelen genomen hadden moeten worden.

Uit niets blijkt en verzoeker toont niet aan dat hem in Servië intentioneel medische en psychologische zorgen en (medische) basisvoorzieningen zouden worden geweigerd indien hij deze zou verzoeken, laat staan om redenen die verband houden met de criteria inzake internationale bescherming.

Er werd dan ook correct geconcludeerd dat verzoeker zijn rechten in het kader van onderhavige procedure werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3. Verzoeker vreest dat hij en zijn zonen bij een terugkeer naar Servië ernstige problemen zullen ondervinden met Servische oorlogsinvaliden en onbekende mannen omwille van het oorlogsverleden van zijn vader.

Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad in navolging van de verwerende partij vast dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze uiteengezet dat verzoeker zijn vluchtrelaas niet geloofwaardig maakt en dat hij niet aannemelijk maakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

In voorliggend verzoekschrift herhaalt verzoeker louter zijn vluchtrelaas en betoogt hij dat de verwerende partij geen onderzoek voerde naar zijn individuele situatie. De Raad sluit zich volledig aan bij de visie van het CGVS dat de door verzoeker aangehaalde problemen niet geloofwaardig zijn. Door louter te stellen dat de verwerende partij gebruikt maakt van een algemene motivering om te stellen dat zijn vluchtrelaas ongeloofwaardig is, gaat verzoeker voorbij aan de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing waar de verwerende partij besluit dat hij zijn vrees voor de Servische oorlogsinvaliden en de onbekende mannen omwille van het oorlogsverleden van zijn vader niet geloofwaardig maakt aangezien hij het belang van de rol van zijn vader in de oorlog niet kan duiden, en aangezien zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en de Dienst Vreemdelingenzaken over de vervolgingsfeiten en zijn reactie op deze vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn. Verzoeker komt in wezen dan ook niet verder dan het summier herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen waarbij hij niet in het minst ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing dienaangaande. Aldus slaagt hij er niet in concrete en valabele argumenten aan te reiken die een ander licht werpen op de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de tijd die inmiddels is verstreken sinds verzoekers vader vocht en de leeftijd van verzoeker destijds, wijst de Raad erop dat van verzoeker enige mate van kennis verwacht worden, aangezien deze elementen behoren tot de kern van zijn vluchtrelaas. Deze gebeurtenissen zijn een bepalende ervaring in verzoekers leven waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij, ook na verloop van de tijd, in staat is hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen. Wat betreft verzoekers leeftijd stelt de Raad vast dat verzoeker dan wel de jeugdige leeftijd van 12 jaar had toen zijn vader in 1991 als vrijwilliger begon te strijden gedurende vijf jaar, zijn vader in het jaar 2016 vermoord zou zijn en verzoeker pas in 2021 uit Servië vertrok, waardoor verwacht kan worden dat verzoeker op latere leeftijd getracht zou hebben om meer kennis te vernemen van de feiten die hebben plaatsgevonden. Gezien zijn jeugdige leeftijd ten tijde van de betrokkenheid van verzoekers vader aan Kroatische zijde wordt niet verwacht dat hij destijds alle details kende, maar wel dat hij zich enige vragen zou stellen op latere leeftijd of hierin enige mate van interesse zou tonen, temeer wanneer hij zelf geconfronteerd wordt met problemen omwille van de rol van zijn vader in de oorlog. Zo legt verzoeker onder meer tegenstrijdige verklaringen af over de rang van zijn vader, legt hij vage verklaringen af over de oorlog in het algemeen, de functie die zijn vader vervulde en in welke regio hij actief was en heeft hij geen weet van problemen die collega's van zijn vader eveneens gekend zouden hebben (NPO, p.6, 8 en 14). De door verzoeker ingeroepen jeugdige leeftijd kan niet als verschoningsgrond dienen ter weerlegging van de vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden. Bovendien merkt de Raad verder op dat verzoeker ook ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de vervolgingsfeiten die zouden hebben plaatsgevonden in de periode tussen het overlijden van zijn vader in 2016 en zijn vertrek uit het land eind 2021. Tot slot was

verzoeker ook vaak wat betreft het dossier dat op sociale media zou zijn verschenen, waarin niet alleen zijn vader maar ook zijn naam werd vermeld. Verzoekers vage verklaringen over het profiel van zijn vader getuigen van een manifest gebrek aan interesse in zijn vervolgingsproblemen, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn vervolgingsvrees danig ondermijnt. Aldus slaagt verzoeker er niet in dienstige argumenten aan te voeren die een aannemelijke verklaring voor deze vaststellingen bieden of hier anders over doen denken.

4. Los daarvan toont verzoeker niet aan dat het hem en zijn kinderen met betrekking tot eventuele problemen met en vrees voor de Servische oorlogsinvaliden en de onbekende mannen aan nationale bescherming vanwege de Servische autoriteiten ontbreekt. Verzoeker laat de motivering in de bestreden beslissing waar op goede grond het volgende wordt vastgesteld: "Ten overvloede kan er aan toegevoegd worden dat indien er geloof zou kunnen worden gehecht aan uw vrees op vervolging omwille van het verleden van uw vader, quod non, u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor u of uw kinderen sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U geeft immers aan dat u bij terugkeer naar Servië beroep zou kunnen doen op de Servische autoriteiten voor bescherming (CGVS, p.15). Uw uitspraak wordt bevestigd door uw verklaringen over de incidenten die u in Servië gekend zou hebben. Zo zegt u dat u voor elke van de aangehaalde incidenten een klacht heeft ingediend bij de politie en dat deze klachten telkens geregistreerd werden (CGVS, p.10, 11, 13, 15, 18).

Hoewel u naar aanleiding van de aanrijding van uw zoon in 2015 niet tevreden was met het antwoord van de politie dat het onderzoek nog liep en u uit het feit dat de politie er niet in geslaagd is de dader te arresteren afleidt dat de politie niets deed moet er vooreerst aangehaald worden dat u nalaat om uw these met stukken aan te tonen (CGVS, p.11). Bovendien kaartte u uw ongenoegen over het politiewerk nergens aan, terwijl deze mogelijkheid wel degelijk voor handen is zoals uit de hieronder aangehaalde informatie blijkt. Bijgevolg kan er niet vastgesteld worden dat u de nationale bescherming uitputte (CGVS, p.11). Daarenboven moet erop gewezen worden dat het gebrek aan een concreet resultaat het gevolg kan zijn van verschillende factoren en geen bewijs vormt van de onwil of het onvermogen van de betrokken politiediensten. De nationale bescherming die door de nationale autoriteiten geboden wordt moet immers daadwerkelijk zijn zonder dat er een resultaatsverbintenis aan gekoppeld is. Absolute bescherming kan immers door geen enkele overheid geboden worden.

Wat het voorlaatste incident betreft weet u niet welke stappen de politie naar aanleiding van uw klacht zette en ook over het laatste incident beweert u eerst dat u niet weet wat er gebeurd is nadat de politie uw verklaring afnam maar neemt u aan dat de politie het vervolgens probeerde te onderzoeken (CGVS, p.13,15). Als u gevraagd wordt of u zich na uw klacht nog over de stand van zaken informeerde beweert u dat u dit voor uw laatste klacht driemaal deed, maar telkens het antwoord kreeg dat het onderzoek nog liep. Wanneer u de laatste keer ging en dit antwoord ontving kan u zelfs bij benadering niet zeggen (CGVS, p.13). Uit uw verklaring kan dan ook geenszins afgeleid worden dat nationale bescherming voor u niet voorhanden zou zijn in Servië.

U verklaart verder ook nooit problemen te hebben gekend met de Servische autoriteiten en u slaagde er ook in om uzelf bij de echtscheiding met uw vrouw van het volledige hoederecht over uw kinderen te verzekeren (CGVS, p.8, p. 15).

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Servië Algemene Situatie van 6 januari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20250106.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking, dat de kwaliteit van de politieonderzoeken erop vooruit gaat en dat corrupte politieambtenaren steeds vaker ter verantwoording worden geroepen. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon op dit gebied nog veel moet gebeuren en er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt

kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, wordt op dit terrein een zekere vooruitgang geboekt, onder meer door de doorvoering op 9 februari 2022 van de grondwetwijziging waarbij rechters en parketmagistraten niet langer door het parlement aangeduid kunnen worden. Deze aanpassingen vormen een belangrijke stap om de onafhankelijkheid en verantwoordingsplicht van de rechterlijke macht te garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbinde in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken (Sector of Internal Control). Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De kwaliteit van de interne politieonderzoeken is gestegen. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. In oktober 2019 trad een nieuwe wet op gratis rechtsbijstand (Law on Free Legal Aid) in werking. Daarnaast bestaan er ook verschillende niet wettelijk geregelde mogelijkheden om kosteloze rechtshulp te verkrijgen. Informatie stelt ook nog dat Servië over uitgebreide wetgeving beschikt in de strijd tegen corruptie. Ofschoon er zich nog problemen voordoen op het vlak van de tenuitvoerbrenging van het beleid, beschikt Servië over diverse anticorruptieinstellingen, onder meer een anticorruptieagentschap dat toeziet op de implementatie van de maatregelen, de Raad tegen corruptie (Anti-corruption Council) en het openbaar ministerie voor georganiseerde misdaad (Prosecutor's Office for Organized Crime). De strijd tegen corruptie leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. In maart 2018 werd een nieuwe wet inzake de bestrijding van georganiseerde misdaad, terrorisme en corruptie van kracht die voorziet in gespecialiseerde diensten, o.a. op gerechtelijk niveau, om corruptiezaken te onderzoeken en te vervolgen. Eind 2022 heeft Servië nog altijd geen nieuwe Strategie voor de strijd tegen corruptie aangenomen. De laatste strategie was van kracht voor de periode 2013-2018. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa). Deze organisatie helpt onder meer de politie bij het introduceren van internationale standaarden, hervormingen en het opbouwen van een vertrouwensrelatie met de bevolking. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de Ombudsdienst (Protector of Citizens), de Commissaris voor de bescherming van gelijkheid (Commissioner for the protection of equality) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980". Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift niet in het minst in op het voorgaande. Hij rept er met geen woord over. Voorgaande vaststellingen blijven derhalve, bij gebrek aan enig dienstig verweer, geheel overeind.

5. Verder zijn er geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat er heden in Servië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

6. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Servië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 6 maart 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 staat onder eed en tolkt Servisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker stelt dat hij voldoende elementen heeft bijgebracht die een andere beslissing rechtvaardigen. Hij lijdt aan psychische problemen, maar kan deze niet staven met documenten of medische getuigschriften aangezien hij niet in een opvangcentrum verblijft. Verzoeker heeft ernstige problemen meegemaakt en hierdoor trauma's opgelopen en ook zijn kinderen – die hem ter zitting vergezellen – werden het slachtoffer van geweld. Voor dit alles konden zij in hun land van herkomst niet rekenen op adequate hulp. Het gegeven dat zij actueel verblijven op een privé-adres heeft er, zoals gezegd, voor gezorgd dat zij geen dienstige stukken kunnen bijbrengen, maar verzoeker wil niet dat zijn schoolgaande kinderen het slachtoffer worden van zijn situatie; zij zijn hier immers goed geïntegreerd.”

5. Voormeld betoog doet geen afbreuk aan de vaststellingen die zijn terug te vinden in de beschikking van 9 december 2025.

5.1. Verzoeker herhaalt ter zitting eerder afgelegde verklaringen waar hij voorhoudt ernstige problemen te hebben meegemaakt en daardoor psychische problemen kent. In de punten 2, 3 en 4 van voormelde beschikking werd hierop reeds concreet geantwoord. Door louter te volharden in de door hem aangehaalde problemen en te herhalen dat hij psychische problemen heeft, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen dan wat werd uiteengezet en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking, die verwijzen naar de bestreden beslissing, in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad voegt hier nog aan toe dat het loutere feit dat verzoeker niet in een opvangcentrum verblijft, op zichzelf geen afdoende verklaring of verschoning vormt voor het ontbreken van medische en/of psychologische attesten ter staving van zijn beweerde gezondheidsproblemen. Toegang tot medische en/of psychologische zorg is immers niet exclusief verbonden aan verblijf in een opvangcentrum. Ook asielzoekers die niet in een dergelijk centrum verblijven, kunnen in principe beroep doen op eerstelijnszorg, ziekenhuizen, ngo's of andere hulporganisaties in België. Het ontbreken van verblijf in een opvangstructuur verhindert dus niet dat men medische of psychologische hulp zoekt of verkrijgt, noch dat men daarvan bewijsstukken kan verkrijgen.

Bijkomend stelt de Raad vast dat verzoeker de vaststelling dat hij een beroep kan doen op de nationale bescherming van de Servische overheden, geheel ongemoeid laat.

5.2. Waar verzoeker stelt dat zijn kinderen hier in België geïntegreerd zijn, benadrukt de Raad dat deze elementen louter betrekking hebben op hun situatie alhier en niet op die in hun land van herkomst. De elementen met betrekking tot de situatie van zijn kinderen in België, zijn om die reden niet relevant bij de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, minstens toont verzoeker dit niet in concreto aan.

5.3. Gelet op wat voorafgaat, brengt verzoeker bijgevolg geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven. Deze blijven daarom volledig gehandhaafd.

6. Bijgevolg geeft verzoeker geen substantiële redenen op om zijn land van herkomst, Servië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO